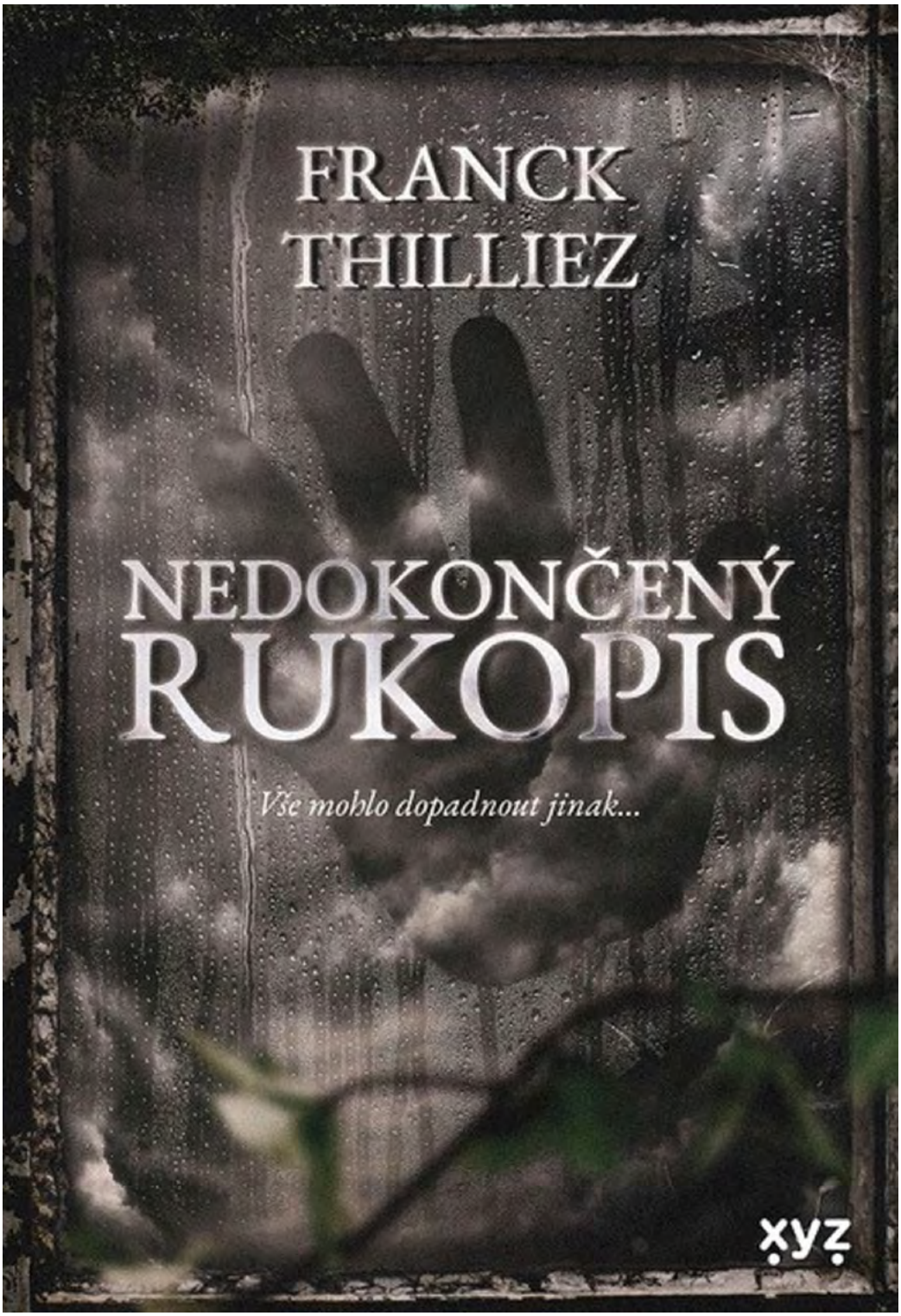
FRANCK
THILLIEZ
NEDOKONČENÝ
RUKOPIS
Vše mohlo dopadnout jinak...
xyz

NEDOKONČENÝ RUKOPIS

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Franck Thilliez
NEDOKONČENÝ RUKOPIS – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

FRANCK
THILLIEZ

NEDOKONČENÝ RUKOPIS

xyz

Published originally under the title „Le manuscrit inachevé“
© 2018 by Fleuve Editions, département d'Univers Poche, Paris
Czech translation © Jiří Žák, 2022
Cover photos © NARANAT STUDIO, Runrun2, Johanna Siegel, Amelia Fox, Madlen / Shutterstock.com
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7683-253-4
ISBN e-knihy 978-80-7683-255-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-256-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-257-2 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Sholmes: Vidíte, Wilsone. Zmýlili jsme se v Lupinovi.
Musíme začít úplně od začátku.
Wilson: A pokud to půjde, tak ještě dřív.

Maurice Leblanc: Arsène Lupin kontra Herlock Sholmes

PŘEDMLUVA

„Jen jedno krátké slovo na úvod: ‚xiphophorus‘.“

Tak začíná kniha mého otce Caleba Traskmana. Našel jsem její rukopis v krabici schované na půdě, kde podle svého nešťastného zvyku hromadil spoustu věcí. Balíček papírů formátu A4 se mezi tímhle harampádím skrýval rok, pěkně v teple luny, která to léto zalévala sever Francie svým světlem. Můj otec nikdy nikomu neprozradil existenci tohoto rukopisu. Určitě ho psal ve své velké vile u moře během těch deseti měsíců, kdy moje matka pomalu umírala v nemocnici, postižená Alzheimerovou chorobou.

Tenhle příběh, který tehdy neměl žádný název, nebyl nikdy dokončen. Přesto si myslím, že by v rukopisu, obsahujícím pět set stran, posledních deset stránek chybět nemělo. Není to moc, já vím, ale je to katastrofický literární žánr, jehož se můj otec stal jedním z nejslavnějších představitelů. Thrillery mého otce rozechvěly desítky tisíc čtenářů a já teď mám v rukách bezpochyby jeden z jeho nejlepších románů. Spletitý, zašifrovaný a pekelně trýznivý. Také jeden z nejtemnějších. Příběh spisovatelky Léany, vykované ze stejného železa jako její autor, mě uchvátil a připomněl mi, nakolik byly otcovy knihy zrcadlem jeho hlubokých strachů a nejhorších

posedlostí. Myslím, že nežil v míru sám se sebou a že na papír vyléval své vlastní hrůzy. A hrůz je v tomto románu víc než dost, přísahám na Traskmany.

Takže, co ten famózní závěr? Co řešení, v němž zbývá ještě vyřešit všechno, proboha! Proč nám Caleb Traskman, král intrik a grandiózních zápletek, neposkytl všechny odpovědi? Proč nedokončil svou sedmnáctou knihu?

Chtěl bych uvěřit, že psát přestal po smrti mé matky, že zanechal rukopis v takovém stavu plánovitě, protože už věděl, že si o tři měsíce později vpálí policejní zbraní kulku do hlavy. Anebo že svůj příběh prostě nechtěl dokončit. Ano, mohl bych tomu uvěřit, kdyby mi jisté části textu nenapovídaly něco jiného, kdyby mi nešeptaly do ucha, že od začátku psaní otec věděl, že knihu nedokončí. Jako kdyby tento ‚konec-nekonec' byl součástí intriky, ‚tajemství Caleba Traskmana'. Poslední trik před smrtí.

Ale navzdory tomuhle všemu si ti největší zastánci Descartesovy filozofie stejně pomyslí: Proč by se člověk snažil psát knihu bez konce? Proč by někdo rok stavěl dům a předem věděl, že k němu nikdy nedostaví střechu? V tuto chvíli, kdy si s vámi píšu, tahle otázka pořád čeká na svou odpověď. Ale týká se spíš otcova soukromého života.

Otcova celoživotní editorka Évelyne Leconteová o rukopisu věděla a zezačátku skákala radostí až do stropu. Jenomže když si knihu přečetla a zjistila, že jí chybí závěrečný efekt, upadla do hluboké beznaděje. Bylo pro ni nepředstavitelné uveřejnit posmrtný román Caleba Traskmana bez úžasného rozuzlení, protože by knihu, jak předpokládám, spousta čtenářů zavrhla.

A tak přišel čas teorií a konfrontací myšlenek a nápadů, aby se mohl vyřešit hlavolam, nabízený mým otcem. Koupele našich neuronů v pařížských kancelářích trvaly týdny. Při každém setkání nás kolem stolu sedělo nejmíň deset, všichni rukopis četli, rozpitvávali

každé slovo, každou stránku a snažili se pochopit, proč Caleb zdůrazňoval palindromy a proč z tohoto příběhu tak trčí jeho posedlost čísly.

Během těchto schůzek plných nepochopení a pochybností jsme na sebe zírali skleněnýma očima porcelánových psů. Dlouhý čas jsme strávili nad úvodem: „Jen jedno krátké slovo na úvod: ‚xiphophorus'". Proč zrovna tahle věta? Co ve skutečnosti znamenala? Věříte mi, že žádný zaměstnanec nakladatelství dodnes neví, že xiphophorus je malá rybička z tropických sladkovodních vod a že se tak říká taky pochvě meče nebo dýky, protože se podobá rybímu ocasu? Vidíte, přece jen jsme trochu pokročili, že?

A pak jednoho dne přišla Évelyne, která otce znala nejdéle, s řešením.

S Řešením s velkým Ř.

Nejdřív našla klíč, odhalila krutou a pokřivenou mysl mého otce. Ten konec byl najednou evidentní, stačilo jen trochu přemýšlet a všechny články se nám zjevily před očima od prvního (do posledního) slova. Ale něco takového není snadné, protože všechno, co je očividné, evidentní, se někdy jen těžko zjišťuje. A v tom byla celá genialita Caleba Traskmana.

Pak už zbývalo jen ten konec napsat. A všechny pohledy se upřely na mě. Nemám takový talent, jako měl můj otec, ale jako důstojný dědic jsem několik let předtím vydal dvě domýšlivé detektivky. Na konci románu všichni určitě poznáte, kdy jsem vzal pero do ruky já. Jistě si všimnete taky toho, že některá slova nebo důležité věci v příběhu jsou podtržené. Nechal jsem to tam, držíte v ruce přesně to, co jsem vloni v létě našel.

Existuje několik bodů v tomto konci, které se nám v redakci nepodařilo vyřešit. Nevíme přesně, k čemu chtěl můj otec dojít a jak si představoval závěr příběhu. Tváří v tvář mezerám v originálním rukopisu, které se nám nepodařilo zaplnit, si budete muset vybrat

sami a rozhodnout se s vědomím, že to možná nebylo autorovo rozhodnutí. Abyste pochopili složitost této práce, představte si Monu Lisu bez obličeje, s tím, že to budete vy, kdo jí musí ten obličej domalovat... Každopádně doufám, že moje závěry splní vaše očekávání. Udělal jsem pro to všechno.

A abychom až do konce respektovali Calebovu práci, snažili jsme se naprosto přesně uchovat duch této knihy, a proto je rozuzlení takové, jaké tady najdete. Když budete číst velmi pozorně, najdete tady odpovědi na všechny své otázky.

A poslední věc. Myslím na ty nejzapálenější Calebovy čtenáře, které bude jímat skepse už po přečtení tohoto úvodu. Rozumím jim. Toto nenapsal Caleb Traskman, ten by prolog napsal jinak, v jeho podání by byl součástí příběhu, takže konec by byl obsažen už v jeho stylu psaní. Je to pochopitelné a já nebudu protiřečit. Vlastně o to tady vůbec nejde. Román je hra iluzí, všechno je pravda a zároveň lež a příběh začíná až v okamžiku, kdy ho začnete číst.

Tato kniha, kterou se chystáte otevřít (a neotevřeli jste ji už?), se nazývá Nedokončený rukopis. Byl to můj nápad a všichni v nakladatelství s ním souhlasili. Žádná jiná alternativa neexistovala.

J.-L. Traskman

CALEB TRASKMAN
NEDOKONČENÝ RUKOPIS

„Jen jedno krátké slovo na úvod: ‚xiphophorus‘.“

Prolog

Leden 2014

Mráz. Hladový, prašivý, krutý. Odrazoval všechny nedělní běžce a svým ledovým křídlem už teď zametal všechna novoroční předsevzetí. Ale Sarah v něm viděla další důvod k tréninku. Krajské závody na střední trati se blížily a ona v nich hodlala zazářit.

Sepnuté blonďaté vlasy si nastrkala pod zelenou vlněnou čepici, na ruce si natáhla běžecké rukavice a s čelovkou navlečenou na paži seběhla tahle sedmnáctiletá gymnazistka dolů po schodech a strčila hlavu do matčiny pracovny.

„Tak já jdu, mami."

Nikdo jí neodpověděl. Matka se teď určitě procházela mezi dunami a hledala inspiraci k budoucímu románu. Otec, stavební mistr zabývající se restaurováním historických památek, se nikdy domů nevracel před sedmou, v poslední době spíš tak kolem desáté. Čím dál častěji se stávalo, že se rodiče vůbec nepotkávali, nebo se na sebe při večeři vůbec nepodívali a nemluvili spolu, jako dvě červené rybičky. Proto se Sarah nikdy nevdá. Už tři měsíce plavala s jedním devatenáctiletým klukem ve stejném akváriu...

„Hledat inspiraci“ se chodilo mezi duny v Authijském zálivu jižně od Berck-sur-Mer. Sarah to připadalo naprosto debilní. „Místo pro inspiraci“ mělo být v téhle vile – ruina, kterou koupili lacino před deseti lety a pokřtili ji na „Písečná růže“ – , v níž Léana, její matka, tehdy ještě učitelka, napsala svůj první román. Dalo se k ní dojet po vyasfaltované silničce plné výmolů a stála tři sta metrů od červenobílého majáku, střežícího pobřeží. Anglo-románský dům tvořil orientační bod v nicotě, kdesi na konci světa a na počátku království přírody. Její jediní návštěvníci se omezovali na hrstku racků, sedávajících vysoko na břidlicové střeše, které neustále zaháněl slaný vítr s pískem. Sarah ten písek nenáviděla, připadal jí jako infekční nemoc, pronikající do každé skuliny, bičující okna a auta.

Udělala si selfíčko se smějícíma se očima – dvě velká jezera modrého světla – , a fotku poslala matce s textem: „Šla jsem běhat.“ Pak položila mobil na stůl v obýváku, vyběhla ven a zamkla za sebou. Minula garáž a vydala se po cestičce vedoucí mezi dunami. O kus dál se napojila na vyasfaltovanou silničku, tvořící jediné spojení mezi Authijskou zátokou a esplanádou.

V létě se to tu hemžilo procházejícími se lidmi, kteří chodili pozorovat kolonii tuleňů a mořských krav, která tu sídlila odjakživa. Ale dnes, 23. ledna 2014 v 17 hodin 30 minut, už skoro ve tmě, narušované jen světlem pouličních lamp, tu už bylo jen pár prodejců vaflí a postavy podobající se duchům a pouštějící papírové draky.

Mráz jí sice nevadil, ale Sarah tohle místo mimo sezónu nenáviděla a měla jen jedinou touhu: Opustit Côte d’Opale. Města nacházející se na konci světa, polovinu roku bez života, se podobala lodním hřbitovům. Restaurace a bary, schoulené za staženými kovovými roletami, lidé zavření v domech, třesoucí se zimou nebo hryzající se nudou u kamen, křečovitě se držící černých šatů zimy... Skutečný starobinec, kde se čeká na smrt. Rodiče – hlavně matka s rozsáhlými autorskými právy – se chystali koupit byt v centru Pa-

říže. Vyměnit vilu uprostřed dun, velkou tři sta čtverečních metrů, za třípokoják v pátém patře s vyhlídkou na Eiffelku, připadalo Sarah jako skvělý nápad. Nejednalo se přece o prodej „Inspirace“, ale jen o to, mít kde v hlavním městě složit hlavu. Matka by nemohla psát své příběhy vražd a únosů jinde než tváří v tvář Severnímu moři. Měla se svým domem stejný vztah jako starý námořník se svou lodí. Byla přesvědčená, že jí vila nosí štěstí.

Pitomé představy spisovatelky!

Za půl hodiny Sarah potkala jen pár stínů vlečených stíny jejich psů. Unavené vlny byly pod hrází sotva vidět. Berck se potápěl jako mrtvá velryba do hlubin. Když vrstva jinovatky proměnila její obličej v ledovou krustu, dívka se rozhodla vrátit. Měla sice motivaci, ale nebyla blázen.

Proběhla podél námořní nemocnice – dokonalé kulisy pro nějaký filmový horor –, minula maják a jeho kyklopské oko. Na parkovišti obytných vozů přesto stála asi desítka karavanů, skřípnutých mezi hangáry pro lodě a hradbami písku. Rozsvícené displeje mobilů uvnitř svědčily o přítomnosti několika skalních návštěvníků, kteří jezdili na mořský břeh i v mrazu, v němž praskalo i kamení. Představovala si je, jak leží v postelích a v pyžamech sledují televizi nebo jak hrají nekonečně partie karet u lahve červeného.

Spolehla se na modré světlo pouličních svítilen a zahnula na pobřeží Authijské zátoky. Asi po sto těžkých metrech, kdy běžela v mokrém písku a orientovala se jen díky svítilně v natažené paži, konečně v kašovité mlze spatřila zakalený obraz vily, připomínající oázu života v písečném pekle. Navzdory několika vrstvám oblečení jí trny západního větru pronikaly až na kůži. Už si představovala teplou koupel se sluchátky na uších, v nichž bude znít „Happy“ od Pharrella Williamse.

Vzala klíč z místa, kam si ho uložila a strčila do zámku, ale dveře nebyly zamčené.

„Mami, už jsem zpátky!“

Nevšimla si stínu, který se jí vynořil za zády a zvedl vysoko ruku, aby ji udeřil.

Bolest v hlavě.

Pak naprostá tma.

O šest měsíců později kadeř, složená z pěti set dvanácti vlasů – ani o jeden míň, ani o jeden víc –, přišla v obálce do poštovní schránky „Inspirace.“ Policie je identifikovala jako vlasy Sarah a spojila si je s *modem operandi* individua, které bylo pořád na svobodě a které se dopustilo už čtyř únosů. Obálka byla podána na poště ve Valence v departementu Drôme, osm set kilometrů odsud.

Léana a Jullian Morganovi už svou dceru nikdy nespatřili.

1.

O čtyři roky později, prosinec 2017

Chvíli poté, co vyjel od benzínové pumpy, vzal Quentin mobil ležící na přístrojové desce. Nejnovější model. Quentin se ho pokusil odemknout, ale přístroj byl zabezpečený otiskem prstu. Vypnul ho – nesměli ho lokalizovat podle zeměpisné polohy telefonu –, hodil na sedadlo pro spolujezdce a pustil rádio. Klasickou hudbu z CD vystřídal zpěvák Nekfeu a jeho rap *Nique les clones* zaplnil kabinu.

Vidím kolem samý klony a začíná to ve škole. O koho se opřeš, až se z toho budeš chtít dostat? Tady všichni hrajou nějaký *role a sní o milionech euro. A já rostu jako růže mezi kopřivami.*

Růže mezi kopřivami. Přesně to si představoval, když vyrůstal na předměstí. Malý odlišný kluk, který měl v sobě spoustu vzteku, chtěl se dostat ze svého prostředí a vyučit se automechanikem. Snil o tom, že bude řídit Ferrari, Porsche a Audi R8, že bude sedět za volantem jako velký *boss*. Jenomže sídliště ho chytilo, spolklo a strávilo jako kopřivu a přeměnilo ho v rasového klona. Dokonce ani neudělal řidičák. Bída je jako chobotnice. Jakmile se dostaneš do jejích chapadel a oslepí tě její inkoust, už nemáš šanci uniknout.

Quentin si otřel zpocené čelo. Rozepnul zip svého bomberu a podíval se do zpětného zrcátka. Na silnici nikdo.

Jen zatáčky, noc a temná hradba hor. Navzdory tomu, co právě udělal, se cítil dobře, klidně a svobodně. Miloval tuhle atmosféru připomínající konec světa, daleko od betonu, hluku, ženského křiku a hádek sousedů na patře. Brzy tyhle žulové obry opustí a vrátí se do své ubohé díry v Échirolles, prochrápe celé dny, bude hulit jointy a hrát playstation až do příští akce. Divadlo jeho bídného života shrnuté do tří dějství.

Mrkl na bankovky rozházené na vedlejším sedadle, ležící pod Berettou a mobilem. Jistě, nebylo to zrovna kdoví co, ale jednou bude mít stranou dost peněz. I on odjede, jako jeho otec, ale nikoliv ze stejných důvodů. Pohladil křížek visící na zlatém řetízku na zpětném zrcátku a usmál se. Bůh nad ním bdí.

Modré světlo majáku spatřil, až když vyjel z úzké zatáčky. Ve světle reflektorů jeho auta se objevil muž v oranžové vestě a mával světélkující hůlkou. Na parkovišti stál těžký kamion, který právě prohledával psovod se svým vlčákem na vodítku.

Francouzští celníci.

Quentin zaklel. Po činu vyjel z dálnice a pokračoval po horských silničkách právě proto, aby se vyhnul podobným problémům. Zvedl nohu z plynu. Co tady ti ksindlové dělají v takovou hodinu a uprostřed přírodního parku Chartreuse? Celníci byli svině, nespokojili se jen s kontrolou dokladů, ale vždycky prohledávali celé auto a strkali rypáky do kabiny i do kufru. Na zlomek vteřiny ho napadlo, že se otočí a pojede zpátky, ale vzhledem k úzké silnici a rokli za svodidly, by mu trvalo věčnost, než by se dostal pryč. Navíc celník ho samozřejmě viděl a ukazoval mu, aby odbočil na parkoviště.

Nadechnout se, nenechat se rozhodit, přemýšlet... Pět chlapů, tři auta, z nichž dvě 308 s turbomotory. Měl na své straně pouze výhodu překvapení, tak se rozhodl. Ostatně, neměl na výběr. Začal před-

stírat, že zpomaluje a že chce zastavit, ale jakmile chlap došel na úroveň otevřeného okénka na straně řidiče, dupl na plyn a zprava ho objel. Slyšel muže křičet a viděl, jak se dva rozběhli k autům.

Quentin jel jako o život, o svobodu. Než přijel k okraji Grenoblu, čekalo ho asi deset kilometrů prudkých zatáček. Není jiná možnost, prostě na to šlápnout a doufat, že se udrží v asfaltovém pekle. Se svým trestním rejstříkem by ho každá soudní polízanice přišla pěkně draho. Neměl co ztratit.

Siréna řvala v hlubokém horském tichu. Šlapal na plyn a brzdil jako v nějaké videohře. Stejné pocity, plus vstupenka do pekla. Poprvé minul svodidla a strž pod sebou jen velmi těsně. Zadní pneumatiky zahvízdaly, auto dostalo smyk, ale udrželo se na silnici. Quentin vztekle zařval, právě se od svých pronásledovatelů vzdálil o dalších padesát metrů. Byl stejně dobrý jako virtuální pilot na okruhu v Nürburgringu.

Když mu o tři zatáčky později Zubatá cvakla lístek, jeho poslední myšlenka patřila matce. Neměl zapnutý bezpečnostní pás. A tak při nárazu do betonových bloků svodidel vyletěl předním sklem. Polovinou těla zůstal ležet na kapotě a spodní část mu zablokoval airbag. Auto se dalších deset metrů odíralo ve snopu jisker o kovové zábradlí, až se zastavilo na okraji rokle.

Náraz nebyl tak prudký, rychlost se zpomalila z třiceti kilometrů v hodině na nulu, a jemný řetízek s křížkem dokonce zůstal viset na zpětném zrcátku, jenomže Quentina to nakonec vymrštilo ven a on padal čtyřicet metrů jako sirka hozená do prázdna. Lebka narazila do skály jako první a prudké zpomalení mu utrhalo vnitřnosti. Srdce se oddělilo od aorty a jedna ledvina praskla.

Jeho osmnáct let trvající život, všechny jeho vzpomínky, smíchy a pláče vyhasly během jediné vteřiny na anonymní horské silnici z Chambéry do Grenoblu. Auto to kromě vyražených oken a promáčklého levého boku přežilo.

Řidič z 308, Marc Norez, jenž u celní správy pracoval dvaadvacet let, zavolal policii a hasiče. Večer, který měl původně proběhnout v klidu a míru, se proměnil v noční můru. Než se pustil do pronásledování, zahledl nad zátarasem uprchlíkovu tvář. Z těch tak mladých rysů zůstala jen miniaturní silueta bez hlavy, sotva viditelná, i když k ní dosáhlo světlo jeho baterky. Taková škoda! Proč utíkal? Čeho se bál? Co dělal na téhle opuštěné silnici v takovou noční hodinu?

Norez chvíli diskutoval s kolegou a potom se podél svodidel vydal k lidem, kteří právě dorazili. Vlčák s psovodem vystoupili a pes okamžitě zavětřil. Rozběhl se k nedotčenému kufru auta a začal štěkat. Tlapami poškrábal lak. Jeden z důstojníků s vytasenou zbraní přistoupil blíž a zmáčkl tlačítko otvírání kufru.

Uskočil, když spatřil mrtvolu ženy.

Neměla obličej.

2.

Vpředu měsíční světlo, za stromy tma na číhané, jako nějaký ještěr, připravený vyskočit, a ve třetím plánu černá krajka hor, připomínající Vicovi Altranovi obraz Pierra Seinturiera. Policista z kriminální brigády neznal ani umělce, ani jeho díla, jeho oči zřejmě zachytily jeho jméno a nějakou kresbu před čtyřmi roky, bezpochyby v nějaké galerii v Grenoblu. Jeho mozek vytahoval informace jako mechanická ruka v jukeboxu a umisťovala je do jeho vědomí, aniž to mohl ovládat.

Odmalička Vic hromadil naprosto zbytečné vzpomínky. Před pěti lety se udržel víc než čtrnáct týdnů v jedné soutěžní televizní hře na stanici France 2, která z něj udělala hvězdu v brigádě i ve čtvrti, v níž bydlel. Vydělal ekvivalent deseti tisíc euro, které mu vyplatili v knihách, slovnících a stolních hrách. Nikdy je nerozbalil a teď zabíraly v garáži prostor pro jedno auto.

Dokázal odpovídat na absurdity typu: „Řekněte mi počet tahů v šachové partii mezi Karpovem a Kasparovem v Moskvě 9. listopadu 1985“, nebo „Sdělte přesnou definici slova vinculum“. Tvrdil, že krátce po svých čtyřicátých narozeninách narazil na někoho, kdo ho ve vědomostech porazil, ale většina jeho přátel a kolegů byla

přesvědčena, že už ho mediální hra unavila a chtěl se vrátit k životu obyčejného poldy.

Na místě tragédie se už hemžilo asi patnáct lidí se, zachumlaných v bundách a s čepicemi naraženými na hlavách. Hasiči, celníci, pohřební zřízenci, tým policejních techniků a kolegové z kriminálního oddělení v Grenoblu Ethan Dupuis a Jocelyn Mangematin. Vic každého pozdravil křestním jménem a pak si všiml svého parťáka Vadima Morela, dávajícího instrukce policejnímu fotografovi.

Morel mu nalil horké kafe z termosky, kterou vozil všude s sebou, hlavně když teplota klesla hlouběji pod nulu, postříbřila horské vrcholy a koruny stromů a znecitlivěla prsty. S kelímkem v ruce a nosy zachumlanými v šálách oba muži zamířili k zábradlí. Z dálky by si je mohl kdokoliv klidně splést – oba měli hnědé vlasy, stejnou střední postavu a na chronometru půlku života. Říkali jim V&V. Zblízka se ale Vadim Morel podobal své přezdívce „Monsieur Brambora" – tlusté rty, odstávající uši a dva podšálky místo očí, vypadající jako vystřižené z papíru a přilepené příliš blízko nosu.

„Celníci hlídkovali asi čtyři kilometry odsud, u Saint-Hilaire. Rutinní kontrola. Řidič v šedém fordu prorazil zátaras a skončil v rokli."

Podal mu řidičův průkaz. Quentin Rose, 18 let, trvalým bydlištěm v Échirolles. Další obličej, který Vic zařadil do svého vnitřního katalogu. Vrátil mu ho a naklonil se dolů přes zábradlí.

Dole rozeznal uprostřed noci osvětlené mravence z policejního technického týmu.

„Jak se dostali dolů?"

„Stezkou o kus dál."

Přistoupili k autu s kouřovými skly. Pravé dveře byly otevřené. Morel zaregistroval nějaké věci uložené do zapečetěných pytlů, ležící na sedadle pro spolujezdce.

„Válelo se to na zemi vedle řidiče. Trochu peněz, Beretta a mobil s roztříštěným displejem. Ale to hlavní je v kufru."

Ležela tam mrtvola ženy, napůl zabalená do zelené plachty.

Prudký náraz tělo vymrštil dopředu. Kolem krku měla pevně omotanou modrou lepicí pásku, a hlavu, zabalenou v průhledném igelitovém pytli, měla otočenou ven, směrem k halogenovým reflektorům. Obličej byl stažený z kůže – rudý jako rozžhavená láva –, prázdné oční důlky jako kdyby čekaly na své oči. Vzadu se povalovaly kanystry s čisticími prostředky, roztokem chlornanu draselného, kbelíky, hadry, lopata a dva pytle nehašeného vápna.

Vic nadzvedl plachtu. Chyběly obě ruce, čistě uříznuté. Předloktí byla zabalená až po lokty v plastikových sáčcích a omotána páskou, tentokrát nikoliv lepicí, jako v případě hlavy.

„To je k zblití. Měls mě varovat."

Vadim Morel zvedl kelímek na znamení „vítám tě tady".

„Nevypadáš, že bys nějak dobře spal. Rozvod?"

„Nathalie si chce nechat MammaM. Dovedeš si to představit? Je to moje fenka a ona ji teď chce přidat do nekonečného seznamu věcí, které si chce odnést! Po patnácti letech manželství je to docela dobrý skóre, ne?

„Nechci slovíčkařit, ale podáš jim prst a ony hned chtějí celou ruku. A když už mluvím o těch rukách, jestli je hledáš, jsou tamhle v rohu."

Vic se postavil tak, aby nestínil světlu z reflektorů. Vpravo, těsně vedle místa, kam se ukládal hever, spatřil velký umělohmotný pytel, taky omotaný páskou. Takové pytle se používají na zmrazené potraviny.

„Takhle zabalené jste je už našli?"

„Ano. Nikdo se jich nedotknul. Totéž platí o pažích a hlavě. Dobře zabalené, jako na obyčejné grilování. Ten chlap myslel na všechno, nechtěl, aby mu to umazalo auto."

„A oči a kůže z obličeje, ty jsou kde?"

„To nevíme. Určitě ne v autě."

Vic vzal pytel a otočil ho ke světlu. Ruce byly dlaněmi spojené k sobě a končily prsty voskové barvy. Vřetenní a loketní kost byly čistě uříznuté. Morel vytáhl z krabičky jednu žvýkačku a strčil si ji do pusy.

„Vypadá to, že lebka byla proražená zezadu. Možná jí kůži z obličeje odstranil skalpelem a oči vydloubl malou lžičkou, jako ve filmech. Víš, něco na způsob Hannibala Lectera. A to tomu klukovi ještě ani nebylo dvacet!"

Vic vrátil pytel na původní místo a soustředil se na mrtvolu. Obětí byla zřejmě mladá žena s krátkými blonďatými vlasy. Bez kůže na obličeji a bez očí, na jejichž místě zůstala jen krev, která na povrchu ztvrdla jako vychladlé magma, se její věk nedal přesně určit. Mohlo jí být tak kolem dvaceti. Vzhledem k přítomnosti lopaty se dalo předpokládat, že Quentin Rose chtěl tělo někde zakopat a nehašené vápno mělo urychlit rozklad organické hmoty.

„Neměla u sebe žádné doklady?"

„Nic. Když budu optimista, pitva může být hotová tak někdy pozítří večer. Patologové jsou už dva dny zavalení prací po té havárii autobusu v Chamrousse. A kdy dostaneme výsledky testů DNA, to se ani neodvážím tipovat. Tak za deset let, když budeme mít kliku."

„Ach, ano, Chamrousse..."

Morelovi zazvonil mobil.

„Promiň, to je Poirier, poprosil jsem ho, aby identifikoval espézetku. Aspoň tohle jde rychle."

Ustoupil stranou a začal hovořit. Vic upíjel kafe a kelímek svíral v tlusté rukavici. Ruce, stejně jako obličej a oči usnadňují identifikaci. Otisky prstů, barva duhovek, tvar nosu... Zjevně tu byla snaha zachovat dívčinu anonymitu. Počítal Rose s tím, že ruce zakope na nějakém místě a zbytek jinde? Kam jel? V tomhle nekonečném chaosu modřínů a smrků, kam by mohl mrtvolu pohřbít, aby se vyhnul svědkům?

Vic nesnášel začátky vyšetřování, z té spousty možností dostával často migrénu. Ale s trochou štěstí by tenhle případ mohl skončit dřív, než začal, protože jejich hlavní podezřelý – obličej na průkazu totožnosti – byl mrtvý. Byl v tom jediný háček: Už nikdy nebude odpovídat na jejich otázky, sami si musí ty odpovědi najít.

Rozhlédl se kolem, viděl blesky fotoaparátů, smrky vztyčené v pozadí, asfaltovou zatáčku s bílými pruhy a svého šéfa, jak diskutuje se zástupcem prokuratury, kterého taky uprostřed noci vytáhli z postele.

Ponurý obraz se v reálném čase otiskoval do jeho paměti, hrůza s naprosto přesnými obrysy, ukradená z přítomnosti.

V následující hodině bude muset prokurátor povolit odvoz těla, auto odtáhnou a případ začne. A to všechno přesně týden před Vánoci. Teoreticky měl Vic tenhle pátek nastoupit dovolenou. Byla to první dovolená, kterou měl strávit se psem, bez dcery a bez manželky. A 12. ledna se bude muset dostavit k soudu, kde se budou s Nathalií dohadovat, komu svěří opatrovnictví Coralie. Nemohl říct, že by druhá polovina života začala zrovna dobře.

Vadim Morel ukončil hovor, rozběhl se k šéfovi a potom zamával na Vica, aby ho následoval.

„U benzinové pumpy asi dvacet kilometrů odsud došlo k ozbrojenému přepadení. Na A41 mezi Chambéry a Grenoblem. Stalo se to asi ve dvaadvacet hodin. Přijel jsem sem se šéfem, tak budeme muset jet tvým auťákem."

Nastoupili dovnitř. Morel zvedl hromadu papírů ležících na předním sedadle vedle řidiče a spolu s prázdnými plechovkami od coca coly je hodil dozadu.

„Máš tady stejnej bordel jako v hlavě. A navíc to tu smrdí psem, sakra! Kdy to tu trochu uklidíš? Teď už chápu, proč nechceš, abych k tobě chodil domů. Bez ženský to tam musí vypadat jako v Černobylu!"

„Vynech můj byt, mou ženu a mého psa a spíš mi řekni, jak se nás týká to ozbrojené přepadení, když tady máme na krku dvě mrtvoly."

Morel musel popotáhnout bezpečnostní pás, aby se mohl zapnout. Vyplivl žvýkačku, ze sáčku ležícího nad přihrádkou pro rukavice si vzal mentolový bonbon a prohlédl si ho, než ho strčil do pusy.

„Chlap se zjevil odnikud, vybral z kasy několik stovek eur, potom začal vyhrožovat jednomu řidiči, který tam bral benzin, a nakonec mu ukradl auto."

„Nech mě hádat. Quentin Rose ukradl šedý ford."

„Ano, a mrtvolu s ním."

3.

Když kolem jedné v noci dorazili V&V na dálniční odpočívadlo, už tam stálo auto četníků z Touvet. Místo se čtyřmi stojany zavřenými po přepadení, parkovištěm v agónii a butikem osvětleným bledým světlem zářivek působilo depresivně.

Šéf, tlustý chlápek s knírem, vypadal klidně a mezi regály s někým telefonoval. Oba policisté zamířili k četnickému kapitánovi Patrickovi Rousseauovi, který dostal informaci o přepadení pumpy jako první. Vypadal jako pravý horal nacpaný do modrobílé bundy. Ramena měl široká jako polovičku lopatky větrného mlýna. Podal jim ruku.

„Asi před půl hodinou mi volali, že sem jedou dva chlapi z kriminálky v Grenoblu, ale neřekli mi proč. Vysvětlíte mi to?“

Vic mu sahal po bradu a jeho hubená ruka zmizela v četníkově tlapě. Šli spolu dopředu, zatímco Morel začal zkoumat místo.

„Nás zavolali celníci, kteří pronásledovali ford, než narazil do svodidel na kilometru 47 silnice D30. Řidič, váš lupič, při nárazu vyletěl ven a skončil na dně rokle.“

Patrick Rousseau měl stejný výraz v obličeji jako fasáda krematoria. Tvářil se, jako kdyby byl přesvědčený, že kdyby nějaký vesmírný

úlomek zničil Zemi, byl by to dar lidstvu. Kdesi vzadu se spustil kompresor ledničky nebo mrazáku. Vica hučení na okamžik rozptýlilo, ale pak pokračoval:

„Přivedla nás sem kontrola espézetky: Šedý ford JU-202-MO byl dnes v pozdních večerních hodinách nahlášený jako odcizený z této benzínové stanice a měl falešnou značku. V jeho kufru jsme našli mrtvolu asi dvacetileté, neidentifikované ženy. Vzhledem k tomu, jak bylo tělo zmrzačené, je zřejmé, že k úmrtí došlo mnohem dřív než k té nehodě."

„Aha. To vysvětluje chování majitele vozidla. Odešel odsud pěšky a nic nechtěl. Máme to na videu. Pojďte."

Zavedl je za prodejní pult. Vic se nemohl ubránit tomu, aby nesrovnával ceny čokolád na prodejním stojanu. Byly o šestnáct centů dražší než ty, které měl před sebou na regálech. Cítil, že se jeho mozek opět pouští do šílených srovnávání. Musí se včas vzpamatovat. Vrátit se pohledem na monitor. Četník klikl na ikonku a zobrazil první sekvenci.

„I přes špatnou kvalitu nahrávky máme přesnou představu, jak se to odehrálo. Je to černobílý záznam, ačkoliv jakákoliv barevná kamera nestojí ani sto euro. Je to tak vždycky, pokud potřebujeme video, nemám pravdu?"

Morel mlčky přikývl.

„Takže, kamera u pumpy číslo dvě, 21:42. Podívejte. Zloděj vystupuje z téhle dodávky z místa spolujezdce. Řidiče se nám podařilo zadržet na mýtném stanovišti v Chambéry. Nedokázal nám nic říct. Nabral tohohle mladíka jako stopaře při výjezdu z Grenoblu, ale jakmile dojeli k prvnímu dálničnímu odpočívadlu, mladík ho požádal, aby ho tady vyložil, že mu během jízdy přišla SMS a že ho tady někdo vyzvedne."

Vic pozoroval a ukládal do paměti každý pixel záznamu. Quentin Rose s kulichem na hlavě a s obličejem schovaným pod šálou

odchází od dodávky, schová se do rohu a zůstane tam nehybně stát. Náhodně zvolené místo přepadení, zkonstatoval policista. Mladík neměl konkrétní cíl a udeřil na opuštěném a bezpečném místě, kde mu nehrozilo žádné riziko. Četník ukázal na obrazovku:

„Vidíte? Čeká na nejvhodnější okamžik, aby mohl jednat. Dodávka odjela. Přepínám na kameru číslo čtyři, k nejvzdálenějšímu stojanu. O tři minuty později k němu přijíždí šedý ford...“

Vic sledoval a zapamatovával si paralelně obě videa. Rose právě vešel do obchodu, zatímco řidič fordu vystoupil z auta. Na hlavě měl černou čepici. Vzhledem k úhlu záběru, tlustému zimnímu oblečení a špatnému osvětlení se ze záběru nedalo poznat nic, jen postavu v prošívané bundě. Muž zabouchl dveře, otevřel nádrž a beze spěchu vytáhl pistoli na naftu. Rozhlédl se, ale nejevil známky nervozity. Nikdy nezvedl obličej ke kameře.

Morel střídavě hleděl na obě nahrávky.

„Ten magor vůbec nepanikaří, ačkoliv má v kufru mrtvolu s odříznutým obličejem. Nemusí se v tuhle dobu nejdřív u kasy zaplatit a pak teprve natankovat?“

„Od dvaadvaceti hodin se musí platit u okénka u vchodu. Stačilo ještě deset minut a bývala by ho zachytila kamera z obchodu s obličejem nasvíceným jako vánoční stromeček.“

Na záběrech z interiéru obchodu byl teď vidět Rose, jak se zbraní v ruce nutí pokladníka otevřít kasu. Za necelých třicet vteřin si nacpal svazek bankovek do kapsy a rozběhl se k fordu. Neznámý muž si ho všiml příliš pozdě. Mladík už na něj mířil pistolí a přinutil ho ustoupit.

Jenomže muž se ani nepohnul, vypadalo to, že vyjednává. Ozval se výstřel do vzduchu. Tentokrát majitel fordu udělal dva kroky dozadu. Rose na něj nepřestával mířit, zavřel nádrž, skočil dovnitř a vyrazil pryč. Neznámý zůstal chvíli bez pohybu stát a potom zmizel ze záběru. Četník vypnul nahrávku.

„Myslíme si, že se rozběhl po dálnici v protisměru. Vpravo za odpočívadlem stojí řada stromů a za ní volná krajina. Asi po pěti stech metrech je výjezd z dálnice a všude kolem vesnice a okresní silnice. Vzhledem k jeho chování a faktu, že řídil auto s falešnou značkou, tak jsem na vás nečekal a probudil místní četníky. Je sice noc a je jen malá šance ho chytit, ale člověk nikdy neví."

„Udělal jste dobře. Další svědkové?"

„V tuto chvíli nikdo. Pumpař byl v šoku po přepadení a ničeho si nevšiml. Pustil jsem si záznamy ze všech kamer. Ale nic lepšího, než tohle na nich není."

„Takže žádná tvář. Přesto se musíme na ty záznamy podívat a porovnat značky aut. Náš muž tady možná už tankoval v minulosti s pravou značkou."

Vic vyšel ven v doprovodu obou mužů a zamířil ke stojanu číslo 4. Četník ukázal na pistoli od nafty ležící na zemi.

„Nemůžeme z té pistole získat DNA?"

„Měl rukavice, je to vidět na videu. Ale s DNA si nedělejte starosti, máme plno otisků z toho šedého fordu."

Vic se ponořil do tmy a zadíval se na světla domů nahoře na horských svazích. Asi stovka záblesků života v prostoru. Jejich muž uprchl do této myriády hvězd.

Odkud vezl zohavenou mrtvolu v kufru a kam jel? Policista myslel na tu mladou oběť s uříznutýma rukama. Možná, že v některém z těch domů rodiče čekají na její zprávy. Že se s ní už matka snažila spojit a otec obvolává její kamarádky. Už ji nikdy nespatří.

Uvědomil si, že ta světla počítá, že se zase ozval ten prokletý hlásek v jeho mozku a že chce za každou cenu vědět, kolik je rozsvícených světel v prostoru táhnoucím se od dálničního odpočívadla, od výjezdu Le Touvet, v departementu Isère, jako kdyby se jednalo o životně důležitou informaci. Další čísla se mu motala v hlavě, jako třeba euro třicet pět za tabulku čokolády – o šestnáct centů dražší – ,

padesát sedm litrů a třicet tři centilitrů na digitálním displeji stojanu číslo 4, otvírací a zavírací hodiny obchodu. Bude si všechna ta čísla pamatovat i na smrtelné posteli, aniž bude vědět, kde k nim přišel. A současně vnímal i Morela diskutujícího s četníkem. Jistě mu vysvětloval, že kolega je poněkud zvláštní, že sice moc nemluví, ale že s ním pracuje už víc než deset let.

Vic vzdychl a zavolal jednomu technikovi, který zůstal na místě nehody, zeptal se ho, jestli je vidět číslo podvozku, číslo karoserie vpředu vpravo, pod předním sklem tohoto modelu auta, upřesnil – a když získal odpověď, hovor ukončil. Vrátil se k oběma mužům a kolegovi řekl:

„Sériové číslo na podvozku toho havarovaného auta bylo vymazáno."

„Ten chlap je opatrnej. Žádnej obličej, falešná espézetka, žádný sériový číslo. A šedý ford, kterých musí být jen v tomhle regionu spousta. Nebude snadný najít majitele přes to auto."

Vic zabořil ruce do kapes.

„Mohl být opatrnej, jak chtěl, stejně jsme se mu dnes v noci nabourali do života a on to vůbec nečekal. Doufám, že budeme jeho nejhezčí vánoční dárek."

4.

„Vaše knihy často zpracovávají témata dvojníků, neoprávněného užívání cizí totožnosti, paměti a vzpomínek. *Nedokončený rukopis* se tomuto pravidlu vymyká. Je to možná vaše nesurovější a nejnásilnější kniha. Útočíte v ní na témata, u nichž existuje riziko, že narazí na citlivé duše, jako je mučení, zbavení osobní svobody a znásilnění. Chtěla jste čtenáře šokovat?“

Léana Morganová se zavrtěla na židli. Interview trvalo jen čtvrt hodiny a už ho měla plné zuby. Po čtyřleté odmlce se čtenáři vrhli na nový thriller Enaëla Miraureho. Román vyšel na začátku prosince a už se dostal do top desítky nejprodávanějších knih. Od nynějška musela absolvovat rozhovory až do Vánoc, aby podporovala propagaci prodeje.

„S ničím jsem nekalkulovala. Psala jsem tak, jak jsem cítila. Jistě, je to kniha plná násilí, ale myslíte, že svět, ve kterém žijeme, takový není?“

Léana se odmlčela a Pamela, její tisková mluvčí, sedící u vedlejšího stolu, protočila panenky. Byl to důležitý rozhovor: dvě stránky v nejkupovanějším ženském měsíčníku *Twin*. Jeho čtenářky bylo jen velmi těžké si získat, ale tohle číslo mělo vyjít o vánočních svátcích.

Novinářka Geraldina Scordelová něco s upjatým výrazem psala do poznámkového bloku. Léana ještě takž snášela interview, ale odmítala audionahrávky, rozhovory pro rozhlas i televizi. Přála si text přečíst ještě před uveřejněním, aby se ujistila, že se o ní píše v mužském rodě. Samozřejmě žádné fotky, nikdo nesměl vidět její obličej a jen hrstka lidí věděla, že Enaël Miraure a Léana Morganová jsou jedna a tatáž osoba. Veřejnost vůbec netušila, že za autorem se skrývá žena. Spisovatelka si vždycky dokázala uchovat soukromí, včetně těch nejbolestnějších zážitků.

„Jak byste shrnula svůj román? Myslím jeho obsah?“

„Četla jste ho?“

„Čtu všechny knihy, o kterých píšu. Ale chci slyšet vaši verzi.“

Léana upila z chardonnay, aby skryla nervozitu. Vždycky jí dělalo problém mluvit o svých knihách. Rozhovor se odehrával v anonymní kavárně v 10. pařížském obvodu, daleko od rezidenčních čtvrtí a tradičních míst pro podobné rozhovory. Musela se nutit, aby opakovala něco, což už říkala několikrát.

„Je to příběh Judith Moderoiové, obyčejné ženy, učitelky, která udržuje vztah s jedním starým osamělým spisovatelem, mužem s podivnou minulostí, jenž žije v obrovské vile na bretaňském ostrově Bréhat a už dlouhá léta nic nevydal.“

„Janus Arpageon...“

„Ano, Arpageon. Předčítá Judith svůj rukopis, k němuž ještě nemá název a o němž ještě s nikým nemluvil. Jedná se o odporný příběh znásilnění a vražd dospívajících dívek, které spáchal spisovatel Kajak Moebius. Arpageonovi ještě zbývá dočíst posledních deset stran, a hlavně policistům v knize prozradit, kde jsou pohřbeny Kajakovy oběti. Judith připadá román skvělý. Neví, že Arpageon v něm popisuje svůj vlastní příběh, a že Kajak, hlavní postava, je on sám.“

„Jistý druh románově zpracované autobiografie.“

„Dlouhá zpověď násilníka a několikanásobného vraha, který nebyl nikdy dopaden a který se jako starý muž rozhodl prostřednictvím románu ke všemu přiznat. Když Judith oznámí, že už rukopis poslal svému bývalému nakladateli, ale že ještě nenapsal konec, Judith se rozhodne ho uvěznit a mučit, aby román dokončil."

„Jako v *Misery* Stephena Kinga? Četla jste to?"

„Samozřejmě si uvědomuji, že někteří čtenáři si ty dva romány spojí dohromady, jako to teď děláte vy. Ale jednání, tak jak ho popisuji já, je úplně jiné. Srovnávat obě knihy je pro mě spíš pocta než cokoliv jiného."

„Obtížné pasáže... Jsou tam scény příšerného násilí, kterého se Arpageon v minulosti dopustil. Popisujete tam rovněž podrobně výrobu mučicích nástrojů, které Judith používá, aby mu rozdrtila nohy, dokonce přidáváte seznam materiálů, který si jde do obchodu koupit. Vysvětlujete, jak s pomocí chlornanu draselného zničit stopy DNA, připomínáte, že nehašené vápno umožní tělo pohřbít beze stop a zápachu, odhalujete jisté policejní praktiky. Nebojíte se, že to uškodí skutečným policistům? Že osoby se špatnými úmysly můžou použít nápady z vaší knihy ke skutečným zločinům?"

„To je věčná diskuse... My, spisovatelé detektivních románů, se podílíme na nárůstu násilí ve světě, že? Myslíte, že osoby se špatnými úmysly, jak říkáte, čekají na mou knihu, aby se pustily do akce? Že ji použijí jako návod? Lidé se dopouštějí násilí nebo vražd kvůli svým pudům, z nenávisti, vzteku nebo proto, co se jim stalo v dětství. Jestli na tom trváte, pak je román jen záminka, spouštěč. Ale vraťme se k mému příběhu, to je téma našeho rozhovoru, nemyslíte?"

„Ano. Prosím."

„Arpageon odolává mučení a tvrdohlavě odmítá dopsat konec. Tak ho Judith zastřelí Sig Sauerem, což je policejní zbraň. Střelí ho do hlavy a zbaví se mrtvoly tak, jak to Arpageon popsal ve své knize.

Vykope v lese díru hlubokou půldruhého metru a tělo zasype nehašeným vápnem...“

Léana se strojeně usmála a pokračovala:

„Ano, já vím, tohle, co jsem vám právě pověděla, potvrzuje teorii, že osoby se zlými úmysly se inspirují fikcí, jenomže tohle je fikce ve fikci, takže to pořád zůstává jen fikcí.“

„Dobře.“

„Fajn. Pojďme dál. Potom Judith vymyslí řešení, ale neprozradí místo, kde se oběti nacházejí.“

„Sama napíše konec. Deset stran z celkových pěti set.“

„Ano, musí si prostě poradit, musí si vybrat a rozhodnout, ačkoliv to nemusí být v původním plánu autora. Ale vyřeší to docela dobře. A vymyslí ironický název, *Nedokončený rukopis*. Pak knihu pošle nakladateli, který ji okamžitě vydá.“

„Největší ediční podfuk. Publikovat knihu, kterou jsem nenapsal a ukradl někomu jinému...“

„Přesně tak, jenomže se to obrátí proti ní. Samozřejmě se proslaví, ale jednoho dne se u ní objeví policie. Jediný člověk, který věděl, kde se nacházejí mrtvoly popsané v knize, musí být vrah. Judith pochopí, že tím sériovým vrahem byl ve skutečnosti Arpageon a že popsal svůj skutečný život. A tím, že když mu ukradla jeho příběh, nastoupila na jeho místo.“

Novinářka si dělala poznámky nečitelným škrabopisem.

„A sama se chytí do pasti! Skvěle vymyšlený závěr, musím přiznat, že je to velmi povedené.“

„Díky.“

„Myslím to upřímně. A taky je to krásný příběh v příběhu. Vy, spisovatelka, vyprávíte příběh spisovatele Arpageona a ten vypráví příběh spisovatele Kajaka Moebiuse. A všechny postavy jsou evidentně mučené. Je to jako ponor do psychiky lidské bytosti, do labyrintu duše, svým způsobem až do těch nejhlubších vrstev. Kajak Moebius

je jednolitá a bestiální postava, zobrazení instinktu násilí. Arpageon je nevyhraněný, plný strachu a obsesí. Trochu jako vy, ne?“

„Nevím, já... Mám dojem, že kdyby to bylo jinak, neměla bych co vyprávět. Potřebuji, aby mé postavy trpěly. Když píšu, je to jako... fleše. Bodnutí nožem do mé hlavy.“

Novinářka se podívala na tiskovou mluvčí a pak si odkašlala.

„Souvisí to nějak s vaší minulostí?“

„Měla jsem normální šťastné dětství, jestli se ptáte na tohle. Nemusíte pořád za spisovateli thrillerů hledat narušené bytosti nebo psychopaty.“

„Často je to útěk před realitou, ale nechme to být. Závěrečná scéna se odehrává na skalách u Étretatu, v úrovni lávky a jehly, které říkáte Dutá. Po Stephenovi Kingovi je to na počest Maurice Leblanca?“

„Maurice Leblanc, Conan Doyle, Agatha Christie... Je to obecně na počest detektivek, ve smyslu *who do it*, tedy kdo to udělal? Ale v tom svém článku o konci nepište, prosím.“

„Dobře, tak pojďme k něčemu jinému. Když má člověk styky s policií, jako mám já, když se někdo zajímá o kriminální případy, není složité najít společné body mezi popisem postupů vraha ve vašem románu s postupy Andyho Jeansona, na jehož činech není nic imaginárního.“

Léaniny prsty se křečovitě sevřely kolem skleničky.

„Možná jsem se taky inspirovala současnými událostmi. No a?“

Geraldina Scordelová odložila propisovačku, sundala si brýle a promasírovala oči.

„Poslyšte, já zas nejsem až tak pitomá. Z důvěryhodného zdroje jsem se dozvěděla, že jistá Sarah Morganová je jednou z obětí ‚Cestovatele', ačkoliv tenhle sériový vrah nikdy neprozradil, kde jsou těla jeho obětí. Vím taky, že se s ním soud ještě nekonal, že to je citlivý případ a já na sebe nevezmu riziko, že o něm budu mluvit ve svém článku bez vaší verze těchto faktů. Vím, že se snažíte být anonymní,

ale představte si tohle: ‚Enaël Miraure je žena, která se svěřila se svou osobní tragédií – s únosem své dcery, ke kterému došlo před čtyřmi roky – a se vším, co následovalo poté, včetně zatčení sériového vraha Andyho Jeansona před dvěma lety'."

Obrátila se k tiskové mluvčí:

„Už by to nebyla jen dvoustránka, ale garantuji vám nejmíň šest stran. Něco takového neskutečným způsobem navýší prodej vašich knih i našeho časopisu. Úspěch zaručen!"

Když se pohledem vrátila k Léaně, ta už stála a rukama sevřenýma v pěst se opírala o stůl.

„A co můj život, na ten jste taky ráčila aspoň trochu pomyslet? Běžte se vycpat! Uveřejníte jediné slovo o mé totožnosti nebo o tom případu a já vám slibuju, že vás i váš časopis poženu k soudu za pomluvu a zásah do soukromí!"

Oblékla si kabát, vzala si kabelku a vyběhla z kavárny. Pam ji dohonila až na chodníku.

„Je mi to líto, Léano! Nevěděla jsem, že otevře tohle téma."

„Jedeš v tom taky, viď?"

„Nikdy v životě! Sakra, myslíš, že bych byla něčeho takového schopná? Ale znáš Scordelovou, je to profík. Zařídím to, nic takového nezveřejní, jestli si to přeješ. Ale kdyby..."

Léana mávla na taxíka.

„Samozřejmě, že si to přeju! A žádné ‚kdyby' neexistuje, Pam! To vůbec nepřipadá v úvahu, deset let jsem skrývala, kdo jsem, a nezničím to kvůli téhle hnusné historce! Už se nikdy o něco takového nesnaž. Tečka!"

„Jak chceš. A co interview pro *Libération* v 18:20?"

„Ne."

„To nemůžeme udělat."

„Ale můžeme, tady je důkaz. A zařiď, aby se nic takového nikde neobjevilo, nebo tě poženu k zodpovědnosti!"

Nastoupila do auta, řidiči oznámila adresu a zvrátila hlavu dozadu na opěradlo. Zlý sen! Někde v podvědomí něco takového očekávala. Dřív nebo později nějaký lépe informovaný novinář takové téma otevře. Úspěšná spisovatelka, která píše o násilných činech, vraždách a únosech a která sama prožije drama jako v některé z jejích knih. To by byl skutečně sólokapr.

Taxi ji vyložilo na avenue Président Wilson, kousek od Tokijského paláce a Muzea moderního umění v 16. obvodu. Jakmile se ocitla ve svém bytě velkém šedesát metrů čtverečních, automaticky si pustila rádio a zase si nalila skleničku bílého. Věděla, že než si půjde lehnout, budou následovat ještě dvě další. Pití byl nejlepší způsob, jak čelit hlubokému prázdnu večera. Nenáviděla recepce, koktejly a setkání, kam chodili lidé jen proto, aby se ukázali v její společnosti. Úspěch a falešné pozlátko pro ni nic neznamenaly. I tenhle byt v Paříži a jeho světla jí připadaly cizí.

Navzdory únavě se přihlásila k facebookovému účtu Enaëla Miraureho. Osmdesát tisíc fanoušků, hlavně ženy. Na fotografii z profilu, kterou její nakladatel koupil od fotobanky byl Enaël hnědovlasý čtyřicátník, měl šedé oči, nakrátko ostříhané vlasy a vypadal tak trochu jako Eastwood. Léana měla blonďaté kudrnaté vlasy až na ramena, jemný zvednutý nos a modré oči, měnící intenzitu podle osvětlení.

S tím neoprávněným užíváním totožnosti měla novinářka pravdu, ale Léana se potřebovala vžít do Enaëlovy kůže, cítit jeho mužnost, jeho jistotu. Někdy ji jako Léanu přepadl nevysvětlitelný strach tváří v tvář bílému papíru. Často se jí stávalo, že jakmile se setmělo, popadla ji za hrdlo nějaká zkroucená ruka a snažila se ji udusit. Jako kdyby v ní byl Enaël Miraure uvězněný a snažil se osvobodit.

Strávila chvíli na sociálních sítích, sama, mezi virtuálními přáteli, pak se zahalila do tlustého vlněného šálu a šla si vypít skleničku na terasu. Sarah by se líbil tenhle pohled na pařížské střechy, na blika-

jící světla na Eiffelce a na stříbrné odlesky na hladině Seiny. Léana tohle šílené město ráda neměla, protože jí bránilo přemýšlet. Paříž měla umrtvující účinky jako kapky absintu nalévaného na cukr.

Zazvonil jí mobil. Když spatřila jméno na displeji, vzdychla: Colin Bercheron... Hovor od policisty nepřijala a místo toho si vzpomněla na manžela. Ona tady, on přilepený k severnímu pobřeží jako ústřice ke skále. Skoro dva měsíce nebyli v kontaktu, kromě hlasové schránky, v níž jí předevčírem oznamoval, že zjistil důležitou informaci. Několikrát se mu pokoušela dovolat, ale marně. Bylo to přesně v jeho stylu, hodit udici a pak ji nechat být.

Ponořil se Jullian ještě víc do své paranoie? Pořád hledal důkazy a mrtvolu jejich dcery, ačkoliv její smrt už byla naprosto evidentní? Léana se bála okamžiku, až bude muset oficiálně přiznat rozchod a požádat o rozvod. Už půldruhého roku žila tady a jejich manželství se rozpadlo. Museli čelit jiné bolesti. Ale někde hluboko v ní ještě hořelo světlo. Dvacet let staré světlo, které nikdy nezhasne.

Policista jí nechal vzkaz. Přinutila se poslechnout si ho:

Léano, tady Colin. Promiň, že tě obtěžuji tak pozdě, ale tvého manžela napadli. Je v nemocnici v Bercku, v tuto chvíli toho více nevím. Jakmile si tenhle vzkaz poslechneš, zavolej mi.

5.

Když člověk přijede uprostřed zimy k severnímu pobřeží, často dojde ke zvláštnímu fenoménu: Během jednoho mrknutí oka padne na přední sklo gilotina mlhy a vy máte pocit, že jste vrženi do jakéhosi postapokalyptického světa, v němž se můžou za okny vašeho auta objevit monstra, která vás unesou a vrhnou do kalných a ledových vod. Takový lepkavý večer, jako byl tenhle, jí vzal Sarah, večer, kdy tma dostala hlad a kdy duny umlčely její dceru a odvlekly do svých nejtemnějších záhybů.

Léaně naskočila husí kůže a zamkla dveře zevnitř. Věděla, že je to stupidní, ale tenhle iracionální strach ji provázel od dospívání celý její život. Zdeformované tlamy, točící se všude kolem, desítky paží provázející každou noční můru, noci, kdy se s trhnutím probudila, to všechno trvalo až do jejích třiceti let, než popsala první stránky a než se konečně objevil Enaël Miraure, jako kdyby psaní fungovalo jako únikový východ. Nechtěla novinářce vyprávět o svém strachu. Ale přesně v tuto chvíli viděla, jak se z mlhy vynořuje obytný vůz Andyho Jeansona, jak se jí postaví do cesty a jeho velké ruce se najednou přimáčknou k přednímu sklu jejího auta. Jakkoliv se zamykala, muž přezdívaný Cestovatel ji sledoval jako stín, skrýval se

v každém jejím nádechu, za každým mrknutím víček. Byl jejím přízrakem.

Kolem jedné hodiny v noci dorazila k nemocnici, stojící uprostřed volné krajiny, asi pět kilometrů od Berck-sur-Mer. Colin na ni čekal na lavici ve vstupní hale. Volné černé sako a pod ním jedna z jeho věčných kostkovaných košil. Nad rozhodným a upřímným pohledem se jako přímka nesla rezavá ofina. Byl policista na malém městě a všichni na něj kašlali, ale on svou práci nebral na lehkou váhu, a co nejseriózněji řešil banální případy, zatímco ty větší, k nimž docházelo jen velmi zřídka, končily v rukách jeho nadřízených.

Jakmile ji spatřil, vstal a utíkal jí naproti s vášnivou touhou ji obejmout. Spokojil se však jen s tím, že ji odvedl k automatu s nápoji a strčil do něj euro. Uvědomil si, jak napjaté má rysy a jak těžká má víčka. Zdálo se mu, že za poslední dva měsíce strašně zhubla.

„Čekám, co mi řekne doktor. Nemělo by to už trvat dlouho. Není v ohrožení života, ale... přesto to bylo dost tvrdé."

„Co se stalo?"

Colin jí podal kelímek s oslazenou kávou.

„Kolem devatenácté hodiny ho našel jeden člověk, který se procházel po cestě mezi zátokou a hrází, kousek od majáku. Ležel na zemi. Sanitka ho odvezla sem. Měl rány na hlavě a na krku, možná se ho někdo pokoušel uškrtit, v tuhle chvíli víc informací nemám. Zdá se, že to nebylo loupežné přepadení, v kapse měl peněženku, klíče od vily a mobil. Dokonce víme přesně, co dělal, v jeho smartphonu jsme našli zdravotní aplikaci. Jullian o hodinu dřív vyrazil na pětikilometrový pochod podél hráze a zřejmě se vracel domů."

Léana se to snažila pochopit. Odkdy používá Jullian takovou aplikaci? Nenáviděl tuto technologii, která člověku řídí život, pomůže mu hubnout, aby se cítil líp, a počítá, kolik za den udělal kroků. Dokonce říkal, že jednoho dne budou lidi posílat své mobily, aby běhaly za ně.

„Proč by mu někdo něco takového udělal?“

„To nevím, ale Jullian neměl jen přátele. Tvůj manžel dokázal naštvat kdekoho, soudce, policisty i svědky. Asi to nevíš, ale před třemi týdny jsme ho málem strčili do vazby kvůli tomu, jak se choval na komisařství. Byl opilý a častoval nás všemi možnými jmény. Kdybych ho neznal, tak bych ho zavřel.“

„Hledá tělo Sarah.“

„Možná. Ale už jsou to čtyři roky a on se potuluje po ulicích v Bercku jako duch. Hledání se proměnilo v obtěžování a nedá se jím omluvit všechno. Policie na tom stále maká, ať si myslí cokoliv.“

„Dokud Jeanson neprozradí místo, kam pohřbil tělo naší dcery, Jullian bude ničit všechno kolem. Včetně sebe.“

Pohled jí uletěl do dálky.

„Pojď sem...“

Colin ji objal.

Měl pocit, že objímá kámen.

Léana se dost příkře vymanila z jeho náruče a napila se kafe.

„Promiň, Coline, ale...“

„Netrap se tím. Chápu.“

Colin v rozpacích pohlédl směrem ke vchodu a viděl, že tam bliká maják hasičů nebo sanitky. Pak se znovu podíval na Léanu.

„Prošel jsem seznam hovorů v jeho mobilu. Všiml jsem si, že jsi mu včera a předevčírem několikrát volala, je to tak?“

„Nechal mi vzkaz. Pustím ti ho.“

V reproduktoru zněl Jullianův hlas vážně a monotónně. Říkal, že má důležitou informaci o jejich dceři Sarah.

„Od té doby o sobě nedal vědět, na moje volání neodpovídal.“

Colin si informaci poznamenal do zápisníku, který nosil už dlouhá léta v náprsní kapse saka, vedle okousané tužky s gumou. I teď si ji strčil do pusy.

„Jeho otec mu volal před třemi dny, že jede do Montpellier na svátky. Právě jsem si poslechl vzkaz na mobilu tvého manžela – jen tak pro informaci, nechali jsme si jeho telefon kvůli vyšetřování. Zavolal jsem tvého tchána a řekl mu o tom útoku, zatímco tys byla už na cestě. Bude tu zítra."

Léana přikývla. Jacques Morgan ztratil svou ženu před půl rokem, když spolykala prášky a spáchala sebevraždu. Léana nikdy svou tchyni neviděla šťastnou. Vždycky jí hluboko v očích plál intenzivní smutek; jeho původ Léana, a dokonce ani Jullian neznali. Alkohol, antidepresiva a anxiolytika udávaly rytmus jejímu životu. Léanu často napadlo, jako to Jacques mohl všechno snášet.

Colin ji vyrušil z myšlenek.

„A je tu ještě jedna tak trochu tajná věc, o které bys měla vědět. Asi před dvěma měsíci nám Jullian volal brzy ráno na komisařství a oznámil nám vloupání."

Léana se zarazila v pohybu. Kelímek zůstal viset ve výšce brady.

„Vloupání?"

„Nechtěl ti to říct a požádal mě, abych raději mlčel. Nechtěl ti přidělávat starosti, věděl, že ti brzy vyjde kniha a že budeš myslet na spoustu jiných věcí. Zajel jsem do vily, abych to zkontroloval, ale..."

Zdálo se, že je v rozpacích. Léana mu visela na rtech.

„...ale s ničím tam nebylo ani hnuto. Jullian spal nahoře v patře a nic neslyšel. Řekl nám, že mu někdo prohledával věci, že si všiml přemístěných papírů a že zloděj byl rovněž v koupelně a ukradl z ní běžné věci, jako třeba mýdlo nebo dva kartáče na vlasy. A taky že chybí vydání tvých knih, které se nacházely v knihovně."

Léana měla pocit, že prožívá poslední kolo boxerského zápasu a že dostává ránu za ranou. Zbytek kafe hodila do koše. V hrdle jí zůstala jeho kovová chuť.

„To je šílené. Mýdlo? Moje romány? Proč to udělal?"

„Navíc tam nikde nebyla žádná stopa po vloupání. Jullian nám potvrdil, že všude bylo zamčeno. Zloděj, pokud to tedy byl zloděj, musel mít klíč."

„Myslíš, že blouznil?"

„Pil včera večer, Léano. Stejně jako předevčírem a předpředevčírem. Ve dřezu se válelo několik lahví. Opakuji, že v poslední době jsme ho často sbírali, když vycházel z hospod ve městě. To, co nám vyprávěl, se nedalo ověřit. Kartáče na vlasy, panebože! A kdo by kradl knihy, které může sehnat v jakémkoliv knihkupectví? Proč by někdo kvůli něčemu takovému riskoval vloupání do vašeho domu? Přijal jsem sice jeho trestní oznámení, ale přiznám se, že jsem ho odložil."

Léana se zachvěla. Od smrti Sarah už Jullian nebyl tím, čím býval kdysi. Alkohol, zoufalství a marné pátrání... Kolikrát proběhl duny tam a zpátky ještě měsíce po celé události? Kolik čtverečních kilometrů mořského dna prohledal? Existovaly v Bercku vůbec nějaké dveře, na které by nezaklepal? Nějaký obyvatel, kterému by nestrčil před oči fotku jejich dcery? Jak mohl žít v domě, ve kterém za šest měsíců dostali obálku obsahující vlasy Sarah? Kde se po půldruhém roce dozvěděli, že jejich dcera byla jednou z obětí Andyho Jeansona, příšerného cestovatele s karavanem, který znásilňoval, vraždil a pohřbíval oběti do lesů, a pak, jako by to nestačilo, posílal rodičům prameny jejích vlasů?

Léana z „Inspirace" prostě utekla.

V těch dnech, kdy se mezi čtyřmi stěnami pořád motala dokola, kdy se jí začaly zdát zlé sny z dětství, při nichž v noci křičela, kdy trávila celé hodiny v dceřině prázdném pokoji a kdy neměla jedinou myšlenku na psaní, kdy doufala, že dojde k novému vyšetřování a kdy si v hlavě znovu a znovu přehrávala scénář únosu. Kdy se bála tohohle domu, hlavně když si představovala Jeansona, jak se skrývá v dunách, zavrtaný v písku, a jak se chystá vniknout do domu a vlézt jí

pod postel. Neviditelná přítomnost ji děsila stejně jako Horla z Maupassantovy povídky.

A tak odjela. Jullian se s ní odmítl přestěhovat do pařížského bytu, chtěl čekat, až se Sarah vrátí, byl přesvědčený, že se jednoho dne prostě znovu objeví. Zavřel se i se svými obsesemi a nechtěl uvěřit, že Jeanson zabil Sarah stejně jako ty ostatní holky a že ji pohřbil, dokud ji nespatří na vlastní oči. Pracoval jen tak, aby přežil, pil, aby skryl pravdu a zbytek času hledal na internetu, jezdil na nejrůznější fóra, bloudil po francouzských silnicích, dával fotku Sarah na téměř všechny možné sociální sítě, lepil je na výlohy obchodů a na benzinové pumpy, s nadějí, že mu jednou někdo řekne: „Už jsem ji potkal", nebo „Vím, kde je, vede se jí dobře". Matčina sebevražda na tom nic nezměnila.

Když odjela do Paříže, inspirace se jí vrátila. Začala vyprávět příběh perverzního spisovatele, násilníka a vraha, který se nechal zavřít šílenou ženou, aby dopsal svou knihu. Ještě dřív, než napsala první řádek, věděla, jak bude znít titul: *Nedokončený rukopis*. Kniha se stala jedním z bestselerů konce roku.

Colinův hlas ji přivedl zpátky do reality.

„Plánuješ chvíli v Bercku zůstat?"

„Ano, musím vyřídit pár věcí."

„A promo tvé knihy?"

„Kniha se prodává dobře. Existují důležitější věci."

Z toho, jak se na ni podíval, Léana usoudila, že to považuje spíš za dobrou zprávu. V tu chvíli přišel doktor Jean Grzeskowiak. Spisovatelka ho znala už dlouho, před několika lety jí poskytl dokumentaci o poruchách paměti a zodpověděl otázky, aby jí pomohl s tématem jednoho z jejích románů. Vřele jí potřásl rukou.

„Pošleme ho ještě na řadu doplňujících vyšetření, ale vím, že za sebou máte dlouhou cestu, tak ho můžete na pět minut navštívit. Dostane se z toho."

„Ta zranění jsou vážná?“

„Po tělesné stránce je na tom dobře. Žádná zlomenina, ale rozsáhlé pohmožděniny v krční oblasti způsobily velký otok, takže je možné, že by mohl přijít částečně o hlas a že ještě několik dní bude mít problémy s konverzací. Ale není to nic definitivního. Rány na hlavě nám žádné velké obavy nezpůsobují, neodhalili jsme žádné vnitřní poškození nebo otoky. Jeho verbální a motorické reakce jsou docela uspokojivé. Brzy ještě uděláme testy, abychom si ověřili, že nedošlo k nějakému poškození mozku. Po napadení ztratil vědomí.“

Colin vytáhl zápisník.

„Napadli ho zezadu?“

„Myslím, že ano. Podle mého názoru se ho snažili uškrtit a potom ho udeřili zezadu do hlavy. Nedošlo k perforaci kůže ve vlasech a rána byla rozsahem malá. Zbraň nemohla být ostrá, šlo o něco jako je baseballová pálka.“

Každý termín na Léanu působil, jako kdyby dostala ránu i ona. Pocítila zlost sama na sebe, představila si osamělého manžela, jak leží na zemi, zatímco ona usrkává z lahve bílé víno za třicet euro. Proč se za ním nerozjela hned, jakmile dostala ten vzkaz? Před dvěma dny? Proč z jeho hlasu nevycítila, jak je to naléhavé, ani to, že mu hrozí nějaké nebezpečí? Co jí chtěl říct o jejich dceři?

Zahnuli do chodby. Před dveřmi číslo 222 Léana sevřela ruce v pěst, přitiskla je k tělu a vešla dovnitř. Jullian ležel na bíle povlečené posteli v bílém pyžamu, v paži měl zabodnutou infúzi, obličej obrácený ke stropu a na hlavě obrovský obvaz. Obrátil se k ní. Oko měl oteklé a celé červené, jak mu popraskaly drobné žilky. Vlasy ostříhané nakrátko.

Léana cítila, jak se jí břichem rozlévá horkost jako v peci. Nestála u nějakého anonymního pacienta, ale u svého manžela, otce Sarah, muže, s nímž strávila skoro polovinu svého života, u toho, který snášel její obsese, zatímco ona neakceptovala ty jeho. Na dlouhé týdny